

okoniewski

STEFAN OKONIEWSKI (1914–2004)

Stefan Okoniewski urodził się 20 listopada 1914 roku w miejscowości Kamienskoje (Ukraina). W latach 1920–1925 przebywał w Warszawie, gdzie rozpoczął naukę w Szkole Podstawowej im. K. Szlenkera. Od 1925 do 1933 roku mieszkał w Radomiu gdzie ukończył Gimnazjum Matematyczno-Przyrodnicze im. Tytusa Chałubińskiego. Po ukończeniu szkoły średniej, w 1933 roku, odbył służbę wojskową w Szkole Podchorążych Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim.

Studia na Politechnice Warszawskiej Stefan Okoniewski rozpoczął w 1934 roku na Wydziale Mechanicznym. Brał udział w II Wojnie Światowej na terenie Polski w stopniu podporucznika. Po odzyskaniu niepodległości uczestniczył w odbudowie i reorganizacji przemysłu w Radomiu i w Krakowie. W 1949 roku ukończył studia na Politechnice Warszawskiej, uzyskując stopień magistra inżyniera. W latach 1949–1953 był pracownikiem naukowo-badawczym w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji. Jednocześnie w latach 1951–1957 był zatrudniony w Wojskowej Akademii Technicznej w Katedrze Metaloznawstwa i Technologii Metali na stanowisku kierownika Katedry, a następnie zastępcy szefa Katedry.

W 1953 roku podjął pracę na Politechnice Warszawskiej, początkowo na Wydziale Mechanicznym, a od 1960 roku na Wydziale Łączności, gdzie nieprzerwanie pracował do 1985 roku, czyli do przejścia na emeryturę. Stefan Okoniewski w 1959 roku obronił pracę doktorską na temat zdolności rozdzielczej zanieczyszczeń niektórych metali przy zastosowaniu

waniu destylacyjnej i sublimacyjnej metody oczyszczania.

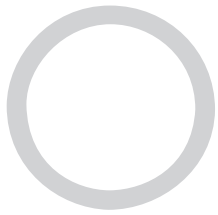
Na Wydziale Łączności w 1962 roku zorganizował Zakład Podstaw Technologii, a następnie Katedrę Technologii Sprzętu Elektronicznego, której był kierownikiem do chwili reorganizacji uczelni, czyli do 1970 roku.

W 1967 roku został powołany na stanowisko docenta etatowego. Następnie pełnił funkcję kierownika Zakładu Technologii Aparatury Elektronicznej, a po wejściu Zakładu w skład Instytutu Technologii Elektronowej, kierował Zakładem Materiałów i Technologii Elektronicznej.

Zainteresowania badawcze Stefana Okoniewskiego koncentrowały się na problematyce dotyczącej: wytwarzania ultraczystych materiałów dla elektroniki i metodach badania ich właściwości; wymiany i rozpraszania ciepła

Słowa kluczowe

- technologia materiałów
- konstrukcja sprzętu elektronicznego
- termiczne ograniczenia miniaturyzacji urządzeń elektronicznych

w aparaturze elektronicznej i ciepłych granic miniaturyzacji sprzętu elektronicznego; nowoczesnych technologii w konstrukcji sprzętu elektronicznego.

Prowadzona przez niego działalność badawcza równoległe z działalnością dydaktyczną zainicjowała kształcenie na Wydziale Elektroniki specjalistów z materiałoznawstwa elektronicznego, konstrukcji i technologii aparatury elektronicznej oraz warstwowych technologii mikroelektronicznych.

Stefan Okoniewski jest autorem 15 artykułów naukowych, czterech książek akademickich i promotorem pięciu zakończonych przewodów doktorskich.

W zakresie działalności dydaktycznej prowadził wiele oryginalnych wykładów, z których najważniejsze to: „Podstawy technologii” (1960–1975), „Podstawy konstrukcji” (1972–1980), „Technologia sprzętu elektronicznego” (1978–1980) oraz „Technologia materiałów” (1980–1983).

Za osiągnięcia w pracy dydaktyczno-wychowawczej otrzymał dwie indywidualne i dwie zespołowe nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1968, 1973, 1974, 1975), oraz Medal Komisji Edukacji Narodowej (2000). Ponadto, uczestnicząc w Komisji Programowej Ministerstwa Oświaty, brał czynny udział w opracowaniu programów zajęć dla średniego szkolnictwa zawodowego. Dla tego szkolnictwa napisał 7 podręczników, spośród których niektóre doczekały się dwudziestu wydań.

Jednocześnie z działalnością na uczelni brał czynny udział w radach naukowych kilku instytutów. Od 1966 roku był członkiem Rady Naukowej Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, przez kolejne trzy kadencje był jej przewodniczącym. W latach 1966–1990 był członkiem Rady Naukowej ITR, a w latach 1972–1982 członkiem Rady Naukowej PIE

oraz Rady Naukowej Zjednoczenia Przemysłu Elektronicznego „Unitra”.

Był również wielokrotnie zapraszany do komitetów naukowych wielu konferencji naukowo-technicznych, np.: „KONSEL” (przewodniczący Komitetu Organizacyjnego w latach 1978 i 1980), „MIKRONIKA” (przewodniczący sekcji technologii sprzętu precyzyjnego i elektronicznego w 1979 roku), ELTE (przewodniczący Komitetu Organizacyjnego w 1983 roku).

Stefan Okoniewski aktywnie uczestniczył (lata 1965–1975) w Komitecie Redakcyjnym podręczników akademickich z serii „Elektronika”, spośród których trzy podręczniki były jego autorstwa: *Podstawy technologii* (WNT, 1967), *Podstawy konstrukcji* (WNT, 1969), *Fizyczne podstawy technologii materiałowej* (WNT, 1977). Podręczniki te przez wiele lat wykorzystywane były przez studentów Elektroniki Politechniki Warszawskiej i Wrocławskiej.

Oprócz działalności naukowej i dydaktycznej pełnił również wiele odpowiedzialnych funkcji w Politechnice Warszawskiej, będąc dwukrotnie prodziekanem na Wydziale Mechanicznym Technologicznym (1955–1960) oraz na Wydziale Elektroniki (1969–1971), zastępcą dyrektora Instytutu Technologii Elektronowej (przez dwie kadencje (1977–1981) i dyrektorem tego Instytutu (1981–1984).

Został odznaczony wieloma odznaczeniami państwowymi i resortowymi, z których najważniejsze to: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złota Odznaka „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”, Złoty Medal „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, Srebrna Odznaka „Za Zasługi dla Rozwoju Przemysłu”, Złoty Medal „Za Zasługi dla Lotnictwa”, Medal „Za Udział w Wojnie Obronnej 1939”, Krzyż Armii Krajowej, Krzyż Partyzancki oraz Warszawski Krzyż Powstańczy.

Od 1985 roku był na emeryturze. Zmarł w kwietniu 2004 roku.

